

menschen" kan die „troostgewenschte" ven, ook in er op in te tse daaraan

verzicht te men hebben is voor ons id z'n me-onze kunst-zijne, maar in beschou-e over een resse heeft.

C. T. le vraag die (ieder geval en. Naar ge

KEN.

land heeft Vlotho in n. Deze ge-gig woorden i en duide-kracht en dingen, die en houdige bij ons niets log had zij e gedachten a niets meer is bijzonder ergelijke be-ank! Hij be-identen zich en dat de rechtzinnige get thans in re etc.; het int is, doet t te onken-tot de pre-is, dat een-otestantsche in Hongarije of gelezen asel als in n Rev. G. esident van orme Kerk Pa, tevens het Uiteo-lijantie; een zijn positie studeert een-le Vereenig-bedeelde ge-echts schijnt

richting e kerken te merken, ling in, zich openbaart in ierikaansche dog. Uit de ke zijde Dr. Quarterly de opname van Februari ewenscht is zijn van de znbaren bin-Richards be- van de voor-veer bij ver-ammlige kri-jke opleiding e zich weot n wordt om rte opleiding Heftige pre- de leer der en, o.a. die meerderheid te verbieden.

nt gaandeweg lang dan dat den zou kun-n het geheel steeds meer armede staat die zending-„Amerika", lly Register, lbaarheid der Vestminster dat deze be n is der gere

Hoewel in de Presbyteriaansche kerken van Australië een streven is tot revisie der belijdenis-schriften, te weten van de Westminsterse confes-sie en van den catechismus, en een beweging om tot eenheid te komen onder de onderscheiden Prote-stantsche Kerken, zoo wordt toch op den voor-grond gesteld, dat men eerst tot overeenstemming komt met betrekking tot de belijdenis der waarheid en zal men al komen tot een opnieuw be-lijden, dan zullen toch de fundamentele leerstuk-ken in die belijdenis hun uitdrukking moeten vinden en wel „in de taal van onzen tijd".

Alleen in de kerk van Engeland schijnt het „mo-dernisme" te winnen aan invloed, terwijl zijn dagen van voorspoed in Schotland reeds voorbij zijn.

Op het vasteland van Europa maakte de moderne gedachte haar eersten opgang, zij schijnt ook daar, bijnanne in ons land en thans ook in Duitschland, het eerst te zullen moeten plaats maken voor iets anders. Moge dat andere zijn, de terugkeer tot Gods onfeilbaar Woord en tot de belijdenis der vaderen!

G. KEIZER.

PERS-SCHOUW.

Doelmatige evangelisatie.

Nu zelfs de nieuwste letterkundige school den bijbel waardeert als literair kunstwerk en de oude liberale bijbel-angst een weinig begint over te be-teren, is de tijd rijp voor de meest uitgebreide propaganda van de Schrift.

Aan „De Telegraaf" is het volgende review-be-richt ontleend.

Is de Bijbel trein-lectuur?

De Zakbijbelbond heeft onlangs in overleg met de Algemeene Kioskonderneming een poging ge-daan om kleine geïllustreerde Evangelien voor een dubbelte verkrijgbaar te stellen. Naar aanleiding hiervan heeft men in de „Westfriesche Kerkbode" de vraag gesteld, of de Bijbel wel geschikte reis-lectuur is.

Een lezeres meent, dat dit niet het geval is. Volgens haar spreekt de Bijbel slechts tot ons in de stilte, of wanneer wij bijeen zijn met gelijk gestemde harten. Zij ruicht het toe, dat de Evangelien voor zoo lagen prijs verkrijgbaar zijn en hoopt dat zij in vele handen zullen komen en tot vele harten zullen spreken. „Komt haar echter voor dat dit alleen zal geschieden, wanneer ze niet dienen als reislectuur, maar wanneer ze in de huiskamer worden gebracht.

Ook de redacteur, ds Van Loon, is geen on-verdeeld voorstander van den door den Zakbij-belbond genomen maatregel, hoewel hij het van heel wat Christenen moediger en oprechter zou vinden, als zij hun Christenheid niet zoo bedekt bielden.

De D. E. Boeke oordeelt dat men het uiterlijk van zijn reisbijbel met de omgeving in overeen-stemming moet brengen. „Nee", zegt hij, „geen zwarten bijbel bij voorkeur, maar vrees ook niet voor de handige fleurige Evangelieboekjes; want die worden niet onthield in den trein. Meermalen heb ik ervaren, dat geloovigen met tractaatjes in den trein spot of afkeerigheid opwekten (en dan had ik nog eerbied voor degenen, die daarmede meen-den te moeten werken!) maar met de Evange-lien niet!"

Een arts vindt het een zeer praktisch denk-beeld om aan de stations evangelien verkrijgbaar te stellen. Hij wijst er echter op, dat de druk voor reislectuur duidelijk moet zijn, en dat het gewenscht is verklarende noten aan den tekst toe te voegen.

Een onopgelost probleem.

Het blijft nog altijd modderen in onze letterkundige clubs in zoover zij zich dadelijk bemoeien met de dramatische kunst.

De N. R. C. spreekt van een „Vooruitgang". Maar we zitten nog in de crisis, tengevolge van de ontwakende behoefte aan kunst en daarmee gepaard gaande eigen armoede aan christelijke lectuur.

„Nicolaas Beets".

In het voorjaar van 1916 is de „Christelijke Club tot bestudeering der Letterkunde Nicolaas Beets" gesticht.

Gisteravond heeft zij een uitvoering gegeven in onze Nutsaal. Er was nog al veel belangstelling: van jonge menschen, doch ook van ouderen.

Met voordracht is de avond al vroeg begonnen; eerst enkele ernstige gedichten, daarna wat luimig proza. Vervolgens kwam als „hoofdnummer" een verfooning van „Saul en David" van Is. Quefido. Ziehier dus orthodoxe jongelieden, die tooneel spelen. Een vooruitgang in ons oog.

Onlangs vernam men van studenten der Vrije Universiteit, die de klucht „De Tante van Charley" vertoonden.

De keuze, hier gedaan, was dus een tweede en een zeer groote vooruitgang.

Of het spel haar rechtvaardigde, is helaas een andere vraag.

Een tooneelkundig leider is noodig.

En dan, de club draagt den naam van iemand, die groote liefde voor onze taal had, zoowel voor klunkers als voor medeklinkers. Welnu, de club heeft iemand noodig, die aspirant-spelers beter leert spreken.

B. W.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN.

Hooggeachte Redactie.

In uw nummer van 9 Febr. maakt de heer H. Stam eenige opmerkingen omtrent de regeling van vrijwillige vaste bijdragen, en vraagt dienaangaande ten slotte het oordeel van uwe Redactie.

Nu ligt het allerminst in mijn bedoeling, op dit oordeel ook maar enigszins vooruit te willen loopen, maar aangezien het ingezonden stuk van den heer Stam den indruk zou kunnen wekken, alsof het in onze kerken vrij algemeen gebruik was, dat daar, waar men een regeling omtrent die bijdragen heeft, deze is ge-schoeid op de leest van een vast gelijk percentage, zij het mij veroorloofd, er op te wijzen dat er onder-scheidene Gereformeerde Kerken in ons vaderland zijn, waar op velerlei wijze reeds wordt rekening gehouden met de betere beginselen door den geachten inzender aangegeven.

Men ging daarbij o.m. uit van de navolgende over-wegingen:

Ieder, die lid wordt van een gemeente, neemt daar-door de verplichting op zich, naar de mate zijner krachten bij te dragen tot hetgeen er regelmatig noodig is, om den Kerkdienst te onderhouden.

Om nu te kunnen nagaan hoe groot zijn bijdrage daartoe zal moeten zijn, dient hij allereerst te we-ten, hoe groot de jaarlijksche uitgaven zijn, en in de tweede plaats, hoe zijn financiële draagkracht zich verhoudt tot het geheel.

Dit kan echter, voor wat het tweede punt aangaat, een individueel lid zonder nadere behoorlijk vaststaande gegevens onmogelijk zelf bepalen, van hoe goeden wille hij ook mocht zijn.

Mitsdien taat hij steeds in den blinde en geeft of te veel of te weinig (het laatste is naar de erva-ring niet zelden het geval).

Het dient derhalve voor allen nagegaan te worden, om aan ieder een redelijken maatstaf te geven, waarnaar hij zijn bijdrage kan vaststellen.

De Kerkeraiden benoemen daaraan (in overleg met de Commissie van Beheer) een Commissie, wier taak het was te berekenen het totaal inkomen der gemeente-leden. Dat daarbij de kohieren der Plaatselijke Inkomsten-belastingen goede bewijzen konden bewijzen spreekt wel vanzelf. Zij werden echter niet als uitsluitenden maatstaf aangenomen. Soms nam men een hooger be-drag aan, soms een lager.

Was het bijv. bekend dat iemand verdiensten had uit een bron, die niet belastingplichtig was, b.v. winst op effecten of onroerend goed, dan werd voor de Kerk dit wel meegerekend.

Had iemand schade geleden zonder die van zijn inkomen voor de Overheidsbelasting te mogen aftrekken, bijv. doordat hij als borg had moeten betalen, of ver-liezen had geleden op effecten en dergelijke, dan werd een lager inkomen aangenomen.

Was het bekend, dat iemand groote uitgaven had door veel ziekte in zijn gezin (iets wat voor de overheid geen reden tot aftrek geeft) dan werd ook daarmee rekening gehouden.

Had men de welgefundeerde overtuiging dat hetzij de aangifte, hetzij de aanslag voor de belasting beslist onjuist was, dan week men ook om die reden af van de officiële cijfers.

Kortom, de benoemde Commissies trachtten een opzet te maken, zoo reëel en zoo billijk mogelijk.

Was zoo het totaalinkomen bekend, dan ware het niet moeilijk geweest, aan de hand van de bekende cijfers der Kerkelijke begroeting, een vast percentage uit te rekenen, hetwelk dan voor allen gelijkelyk zou gelden.

Terecht oordeelt echter de heer Stam dat daarmede niet zou zijn voldaan aan de billijkheid, die een ver-deeling der lasten naar ieders draagkracht vordert.

Daarom werden nu de inkomens der leden gerubri-ceerd, als b.v. 1. beneden f1000; 2. van f1000 tot f1999; 3. van f2000 tot f3999; 4. van 4000 tot f6999; 5. van f7000 tot f10999, enz., en aan de hand daarvan zoodanig opklimmend percentage berekend, dat ten slotte ongeveer hetzelfde eindcijfer werd verkregen.

Zoo b.v. zeg beneden f1000 1 pct., van f1000 tot f1999 van de eerste f1000 1 pct., van wat daar boven ging 1.5 pct.; van f2000 tot f3999 van de eerste f2000 1.5 pct., van wat daarboven ging 2 pct.; van f4000 tot f6999 van de eerste f4000 2 pct., van daarboven 2.5 pct.; van f7000 tot f10999 van de eerste f7000 2.5 pct., van daarboven 3 pct., enz.

Ik geef deze cijfers en de progressieschaal maar als een uit meerdere voorbeelden, die natuurlijk onderling weder tamelijk uiteenliepen.

Soms werd daarbij wel, soms niet rekening gehou-den met aftrek voor „eerste levensbehoeften". Wie met zulk een aftrek geen rekening hielden, gingen uit van de gedachte, dat de bijdrage voor den Kerkdienst niet is te beschouwen als een weeldeuitgave, maar evenzeer geschiedt voor „eerste levensbehoeften".

Met de invoering dixer progressie was intusschen nog lang niet aan alle eischen voldaan.

Voor een kinderloos echtpaar bijv., dat f2000 inkomen heeft, zal het heel wat gemakkelijker zijn f30 vaste bijdrage te geven, dan voor een gezin met 6 of meer kleine kinderen.

Teneinde in dat verschil tegemoet te komen, werd bepaald, dat voor elk minderjarig kind, dat zelf nog geen inkomen heeft, een zeker percentage, zeg 4 of 5 pct., mocht worden afgetrokken.

Hadden die kinderen zelf wel inkomen, dan waru dat al gauw zooveel, dat aftrek voor dat kind althans geen zin zou hebben.

Voorts werd rekening gehouden met zoogenaamde „gemengde huwelijken".

Behoorde een der echtgenooten tot een andere Kerk-gemeenschap, dan mocht worden aangenomen, dat hij of zij daartoe zou moeten bijdragen, en werd mitsdien bepaald, dat door het lid der Gereformeerde Kerk van dat echtpaar slechts de helft was bij te dragen van het bedrag hetwelk zou gelden, indien beide echt-genooten tot de Gereformeerde Kerk behoorden.

Van inwonende zoons of dochters die reeds belijdenis

des geloofs hadden afgelegd, werd nagegaan, wat zij, met inbegrip van kost en inwoning, mochten geacht worden in het bedrijf hunner ouders te verdienen en daarnaar hunne bijdrage berekend, ook al waren zij niet in de Rijks- of Gemeentebelasting aangeslagen.

Voor zoodanige ongehuwden, evenals voor andere ongehuwden, die alleen voor eigen onderhoud hadden te zorgen werd aangenomen, dat zij een hoogere bijdrage konden geven dan een echtpaar, dat te samen eenzelfde inkomen had. Daar echter niet kon worden gezegd, dat zulk een ongehuwde in zijn uitgaven kon vol-staan met de helft van hetgeen een echtpaar noodig heeft, omdat zoo iemand bijv. meer heeft te betalen voor het wonen op kamers e.d., werd het billijk geoordeeld, dat zulk een ongehuwde 1½ maal zooveel bijdroeg dan een echtpaar met hetzelfde inkomen.

Ten slotte werd het in overeenstemming geacht met het beginsel van bijdragen naar draagkracht, wanneer iemand die inkomen heeft uit vermogen, meer bij-draagt dan iemand, die datzelfde inkomen alleen uit arbeid geniet. Wanneer toch een echtpaar b.v. f2000 inkomen heeft als rente van een kapitaal, dan zal indien de man (rentenier) komt te overlijden, de we-duwe nog hetzelfde inkomen genieten, en het daarvoor financieel ruimer hebben, dan toen haar man nog leefde.

De ambachtsman daarentegen die datzelfde inkomen had, laat bij zijn overlijden zijn vrouw broodeloos achter.

't Is dus duidelijk dat deze rentenier meer behoorde bij te dragen, dan die ambachtsman.

Intusschen zijn de gevallen, dat iemands inkomen gedeeltelijk uit vermogen en gedeeltelijk uit arbeid wordt verkregen, (terwijl de gegevens dikwijls ontbreken om het juiste cijfer daarvan te weten te komen) zoo uiteen-lopend, dat voorzover mij bekend, omtrent de toe-passing van dit alleszins juiste beginsel in de praktijk, nog geen oplossing werd gevonden.

Natuurlijk is hiermede het onderwerp niet uitgeput.

Allereerst deed zich de vraag voor in hoeverre het gewenscht is althans een kerkcollecte te behouden; dan ook in hoeverre alle verband met het verhuren van zitplaatsen kan worden verbroken; vervolgens, op welke wijze men in de praktijk die regeling zou doorvoeren, of er een soort aanslag zou moeten plaats vinden, die aan de leden moest worden meegedeeld met verzoek daartegen eventuele bezwaren in te brengen, en bij afwezigheid van bezwaren, dat bedrag te willen contribueren, dan wel of aan de leden gelegenheid moest worden gege-ven, aan de hand der vastgestelde percentages zelf 't be-drag aan de commissie mee te deelen; hoe tegenover on-willige of in hun opgaven onwaarschijnlijke leden diende te worden gehandeld, en vele andere vragen meer, die nu eens in deze, dan weer in andere richting hun beant-wording vinden.

Over al deze en meerdere vragen zou veel zijn te zeggen, en naar ik hoop zal ook uwe Redactie gaarne daarover haar licht, beter nog het licht van Gods Woord laten schijnen.

't Was mij er slechts om te doen, er op te wijzen, dat meerdere Kerken zich niet van deze vraagstukken zoo gemakkelijk hebben afgemaakt als de lezing van het stuk van den heer Stam zou kunnen doen vermoeden.

Voor de gelegenheid, dit aan te toonen, zeg ik u gaarne dank en verblijf met de meeste hoogachting,

Uw dw. dir.,

H., 12 Febr. '23.

F.

BOEKBESPREKING.

„Van Alphen's Nieuw Kerkelijk Handboek"; tevens compleet Predikantenboek, omvattende enz., door M. W. L. van Alphen Jr. Gouda, Koch en Knuttel.

Wegens zijn omvang de patriarch onder de kerkelijke jaarboeken.

Het eigenlijke werk bevat 542 blz., de bijlagen met register en inhoudsopgave 304.

Voor onze kerken werd een breede plaats ingeruimd. Natuurlijk zijn de inlichtingen dienaangaande niet zoo volledig als in ons eigen Jaarboek. Dat zou ook niet kunnen.

Wie echter het kerkelijk leven in ons land in zijn geheel wil overzien, vindt hier alles bij elkaar.

Zelfs vindt men hier de opgave van eenige seclarische richtingen. In deze richting zou uitbreiding de waarde van het werk nog verhoogden.

Ook gegevens aangaande Huislandsche Kerken wor-den hier verstrekt. Kon men bij een volgende gelegenheid ook aan de kerken van Nederlandsche origins aandacht schenken, zoo zou dit ongetwijfeld ook als winst mogen geboekt, vooral omdat in verband met de emigratie dik-wijls van predikanten en anderen inlichtingen worden verlangd.

De Gereformeerde gemeenten (groep-Kersten) miste ik. Ook een paar andere denominaties.

Op de orde, waarin de verschillende kerken hier worden genoemd, zullen we maar geen aanmerking maken. Volkomen objectiviteit is in deze toch niet mogelijk.

Voor de uiterste zorg, waarmee dit handboek is samengesteld, kan men slechts bewondering en lof hebben.

„Almanak van het Studentencorps aan de Vrije Universiteit 1923."

Als steeds een van de belangwekkendste levensuitin-gen van ons Studentencorps.

In het officiële gedeelte werd opgenomen al wat den student nuttig kan zijn. Omtrent de contributie van het Amsterdamsche Leesmuseum maken de inlichtingen zich schuldig aan een anachronisme.

De karikaturist was goed op dreef. Begrave hij, als hij straks uit studentenregionen afdaalt naar den beganen grond der gewone levenswerkelijkheid, zijn talent niet.

Twee der Garragopastellen: „Het laatste Woord" en „De godsdienst-historische methode van Troeltsch" getuigen van „lust en ijver" tot de studie en verdienen